

Arrest

nr. 211 906 van 5 november 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. STESENS
Colburnlei 22
2400 MOL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 16 juli 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 juli 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 30 augustus 2018.

Gelet op de beschikking van 4 september 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat E. STESENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij zijn huidig vijfde verzoek

om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig vierde volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidig vierde volgend verzoek om internationale bescherming grotendeels steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige verzoeken om internationale bescherming heeft uiteengezet. Verzoeker stelt dat de situatie nog steeds dezelfde is en dat zijn problemen -waaronder o.a. die met de (moslim)familie van M.I.K., en de Egyptische politie ingevolge een gewelddadig incident in april 2012 waarbij hij M.I.K. ernstig zou hebben verwond-, nog steeds reëel zijn.

Verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 119 730 van 27 februari 2014 omdat zijn vluchtrelaas ongeloofwaardig is en er in Egypte op dat ogenblik geen sprake was van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties aldaar worden gekenmerkt dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In het kader van verzoekers volgend verzoek om internationale bescherming nam de commissaris-generaal op 18 juli 2014 een beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Verzoeker ging niet in beroep tegen die beslissing.

In het kader van verzoekers derde verzoek om internationale bescherming nam het Commissariaat-generaal op 17 december 2014 opnieuw een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Verzoekers beroep hiertegen werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 137 467 van 28 januari 2015.

Verzoekers vierde verzoek om internationale bescherming werd afgesloten met een beslissing van de commissaris-generaal van 10 november 2017 houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, een beslissing waartegen verzoeker niet in beroep ging.

Ter ondersteuning van zijn huidig vijfde verzoek om internationale bescherming legt verzoeker bijkomende, nieuwe verklaringen af. Zo verklaart hij o.a. op mannen te vallen en homoseksueel te zijn en dit nooit eerder te hebben durven vertellen. Verzoeker wijst er in dit verband op een foto op zijn gsm te hebben staan, die van begin 2018 zou dateren en die hem en zijn ex-vriend samen in bed toont. Verzoeker legt in het kader van zijn huidig vijfde verzoek om internationale bescherming geen (nieuwe) documenten neer.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorige verzoeken om internationale bescherming tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging werd besloten en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidig vierde volgend verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoot in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het beknopt uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging en risico op ernstige schade, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter diens bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Met betrekking tot de opmerking in het verzoekschrift dat "(...) de Commissaris-generaal de aanvraag van verzoeker weigert in overweging te nemen (...)", dient erop gewezen dat de bestreden beslissing geen beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag betreft, zoals verzoeker verkeerdelijk lijkt voor te houden, doch wel een beslissing "niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)" waarbij de commissaris-generaal verzoekers vijfde verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk verklaart op grond van artikel 57/6/2, §1 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist en bekritiseert, doch ontkracht, noch weerlegt op generlei wijze de motivering in de bestreden beslissing waar op goede grond het volgende wordt vastgesteld:

"Wat betreft uw bijkomende verklaring dat u homoseksueel bent en dit nooit eerder hebt durven zeggen dient opgemerkt dat hier totaal geen geloof aan kan worden gehecht (verklaring volgend verzoek, punt 15, dd.15.06.2018). U hebt immers reeds vier eerdere asielpcedures doorlopen en nooit hebt u ook maar ooit enige allusie gemaakt op uw seksuele geaardheid. Het CGVS zou nog kunnen meegaan in het gegeven dat u in kader van een eerste verzoek om internationale bescherming een dergelijk motief niet 'durfde' opwerpen, doch kan niet accepteren dat u daarna nog drie procedures doorloopt zonder dit motief op te werpen, te meer u stelt altijd al te hebben geweten dat u homoseksueel bent en in Egypte al een relatie met een jongen te hebben gehad. Daarenboven geeft u ook aan sinds u in België verblijft al meerdere vriendjes te hebben gehad, meer nog, u zou een zestal maanden hebben samengewoond

met Z.(...), uw intussen ex-vriend (verklaring volgend verzoek, punt 17, dd.15.06.2018). Moest er ook maar enig geloof aan uw geaardheid kunnen worden gehecht, dan kan er van u verwacht worden dat u dit al veel eerder te kennen zou hebben gegeven, te meer u vreest door uw familie te zullen worden vermoord mochten ze hiervan op de hoogte geraken. Gezien de ernst van de door u geschetste vrees kan uw 'laattijdigheid' dan ook totaal niet overtuigen. Wat betreft de foto die u op uw gsm heeft staan en die u wenst te tonen aan het CGVS om uw geaardheid te bewijzen dient opgemerkt dat het CGVS bezwaarlijk een reden kan bedenken waarom u deze foto tot op heden nog niet heeft neergelegd. Hoe dan ook, het gegeven dat u in het bezit bent van een foto waarop u met uw vriend in bed te zien zou zijn, heeft op zich geen objectieve bewijswaarde daar hieruit totaal niet kan worden afgeleid met welke opzet en in weke context deze foto zou zijn genomen.”

De argumentatie in het verzoekschrift “Dat hierbij bovendien niet uit het oog mag worden verloren dat verzoeker bij diens eerste asielaanvraag slechts 17 jaar oud was en derhalve op een gegeven ogenblik, als minderjarige, nog worstelde met diens geaardheid, welke slechts naarmate verzoeker ouder werd, niet meer kon worden ontkend”, biedt geen verklaring, noch rechtvaardiging waarom verzoeker zijn voorgehouden homoseksuele geaardheid pas bij zijn huidig vijfde verzoek om internationale bescherming, jaren later en vele verzoeken later dus, voor het eerst ter sprake brengt, een vaststelling die, zo oordeelde ook de commissaris-generaal pertinent en terecht, de geloofwaardigheid ervan fundamenteel ondermijnt.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift meermaals verwijst naar en het belang onderstreept van de door hem neergelegde stukken, is het de Raad een raadsel en aan verzoeker om toe te lichten om welke stukken het juist gaat, aangezien hij immers in het kader van zijn huidig vijfde verzoek om internationale bescherming geen enkel document neerlegt.

Een louter algemene verwijzing naar (algemene informatie omtrent) de algemene situatie en discriminatie van en geweld tegen Koptische christenen in Egypte volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X).

Met betrekking tot verzoekers verwijzing naar het arrest M.E. c. France (zaak 50094/10) van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) van 6 juni 2013, merkt de Raad op dat uit dit arrest niet kan worden afgeleid dat Koptische christenen in Egypte actueel het voorwerp uitmaken van systematische vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. In het betreffende arrest besloot het EHRM dat er sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM aangezien de verzoekende partij volgens het Hof aan de hand van overtuigende documenten had aangetoond dat zij persoonlijk vervolging diende te vrezin in geval van terugkeer naar haar land van herkomst. Uit de door de persoon in kwestie voorgelegde documenten, waarvan de authenticiteit niet werd betwist, bleek immers dat deze een gevangenisstraf van drie jaar riskeerde. Het is niet deze gevangenisstraf die het Hof deed besluiten dat er sprake is van een schending van artikel 3 EVRM daar hiermee de minimum level of severity vereist voor artikel 3 EVRM op zich niet wordt overschreden, doch wel het gegeven dat deze persoon omwille van diens veroordeling wegens proselitisme een doelwit zou kunnen vormen voor vervolgingen en geweldplegingen door moslims en dit ongeacht het feit of hij opgesloten dan wel in vrijheid gesteld is. Het Hof had daarenboven twijfels of er voor dergelijke personen de mogelijkheid bestaat om beroep te doen op bescherming van de Egyptische autoriteiten (overwegingen 50-53 van het arrest). Uit het door verzoeker aangehaalde arrest blijkt aldus duidelijk dat Frankrijk veroordeeld werd voor een schending van artikel 3 van het EVRM omdat de verzoekende partij een reëel risico op vervolging concreet aannemelijk had gemaakt en aan de bewijslast had voldaan, wat evenwel thans in hoofde van verzoeker niet het geval is. Aangezien verzoeker noch middels zijn verklaringen, noch aan de hand van voorgelegde documenten aannemelijk maakt daadwerkelijk vervolgd te worden in zijn land van herkomst, zoals eerder werd vastgesteld en ook thans uitvoerig wordt toegelicht in de bestreden beslissing, is er geen enkele reden om aan te nemen dat hij in geval van terugkeer naar Egypte een schending van artikel 3 EVRM zou dienen te vrezin.

Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op basis van de informatie opgenomen in het administratief dossier (map 'landeninformatie') omtrent de veiligheidssituatie in Egypte dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid

aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet. Verzoeker gaat hier in zijn verzoekschrift niet op in, minstens brengt hij geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 21 augustus 2018, voert verzoekende partij aan dat de nieuwe elementen aantonen dat Koptische Christenen in Egypte het zwaar te verduren hebben en vaak gevisieerd worden. Verzoekende partij wijst erop dat zij vaak slachtoffer zijn van geweld zoals blijkt uit de bijkomende informatie die zij heeft ingediend. Verzoekende partij is van oordeel dat zij zeker de subsidiaire bescherming moet krijgen.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 21 augustus 2018 opgenomen grond.

Waar verzoekende partij verwijst naar de preciaire positie van de Koptische Christenen in Egypte, een gegeven dat overigens niet betwist wordt door de commissaris-generaal, benadrukt de Raad dat het feit tot een bepaalde religieuze groep te behoren, er niet automatisch op wijst dat verzoekende partij wordt vervolgd. Zij moet immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin en bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging is het behoren tot een bepaalde groep irrelevant. Zo verzoekende partij voorhoudt dat zij behoort tot een minderheidsgroep, wat aanleiding zou kunnen geven tot vervolging, herneemt de Raad dat verzoekende partij geenszins *in concreto* aantoont dat er voldoende zwaarwichtige feiten voorhanden zijn waaruit een gegronde vrees voor vervolging in haar individueel geval blijkt vermits zij zich beperkt tot het verwijzen naar de algemene situatie van Koptische Christenen in Egypte.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting vijf november tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS